

een puntkuif voorzien, terwijl zich in den nek langere naar den rug gerichte veeren bevinden; de pooten zijn onbevederd, de oogen zwart met oranjekleurige iris.

Kleur en teekening. Het Speelderke komt in 't blauw en in 't zwart voor, nooit rood of geel; de borst is evenals bij de Ringslager van een witte halve maan voorzien en het voorhoofd van een wit vlekje; verder zijn nog wit de slagpennen, de rug (het hart) en de buik.

't Is eigenlijk te bejammeren, dat zoo eigenaardige duiven als de Ringslager en het Speelderke moeten wijken voor vreemde Tuimelaars, die, in hoeveel rassen en variëteiten ook verdeeld, meestal slechts in weinig beteekenende onderdeelen verschillen, terwijl de hoofdzaak, het tuimelen n.l., maar al te vaak als bijzaak wordt beschouwd.

o. De Slenk of Slenker.

Ook deze is oorspronkelijk een inlandsch duivenras, ofschoon ze in Oost-Friesland ook wordt aangetroffen, al is het dan ook in gering aantal. Ook in haar eigen vaderland, waar ze eens als „Groninger Slenkduif” zoo bekend en bemind was, komt ze tegenwoordig slechts weinig voor, wat zeer te betreuren is; zij verdient, evenzeer als de Ringslager, ten minste evenveel onderscheiding als tal van hier uit den vreemde ingevoerde duiven. In de laatste jaren schijnt zich de Slenk weder wat meer buiten Groningen te verbreiden. Ook de Slenk onderscheidt zich door eigenaardige vliegbewegingen welke geen andere duif met haar gemeen heeft. De Slenk vliegt met veel beweging en niet, zoo als alle andere duivensoorten, met uitgerekten hals en saamgetrokken staart, maar met den hals rechtop en den staart waaiersgewijze uitgespreid en de einden boogvormig naar boven. De vleugels worden bijna met elken slag boven het lichaam tegen elkander geslagen met een luidklinkenden slag, bij tusschenpoozen ook onder het lichaam, waardoor dit een schok ontvangt, die het achterover schijnt te werpen, wat men *springen* noemt.

Nu eens worden de vleugels recht of schuin naar beneden gericht en doorvliegt de duif zoo aanmerkelijke

afstanden, zonder van houding te veranderen, het zoogenaamde *z w e m m e n*; dan weder zweeft ze met boven het lichaam vlak tegen elkander gedrukte vleugels op de lucht, wat men *z e i l e n* noemt.

Ook buiten het luchtruim toont de Slenk zich bewegelijk en hartstochtelijk. Zich nu eens trotsch oprichtende, zoo hoog dat de teenen slechts den grond raken, waarbij de hals naar achteren gebogen en de krop licht opgezet wordt, dan sierlijk buigende en trippelende, maakt de doffer zijn duifje al kirrende het hof; hij is dan een toonbeeld van elegantie en ridderlijkheid.

De Slenk is een weinig forscher dan de Veldduif, trotsch en elegant van houding. De bouw van het lichaam verdraagt kracht; de borst is breed; staart en vleugels zijn betrekkelijk kort, de laatste heeft echter breede slagpennen. De kleur der oogen richt zich naar de kleur van het gevederte; de pooten zijn matig lang en onbevederd.

Kleur en teekening. De Slenk komt meestal éénkleurig rood voor met witte slag- en staartpennen en lichte vleugelbanden, doch men treft ze ook éénkleurig geel, wit en rood of geel gesprenkeld aan.

Als goede broedster en voedster valt op de Slenk niet te roemen, waarom men haar eieren meestal door andere duiven laat uitbroeden.

p. De Berlijnsche Tuimelaar.

Deze duif komt in vele opzichten met den Brunswijker Baardtuumelaar overeen; alles moet aan het dier zoolang mogelijk zijn: 't lichaam, de hals, kop, snavel, vleugels en pooten. De kop is glad, met een laag voorhoofd, dat één rechte lijn met den sterken, rechten snavel vormt. Het oog is een pareloog, omgeven door een grijsblauwen rand. De borst is smal en steekt niet vooruit; de rug recht en steil afhangend. De lange, goed gesloten vleugels liggen stevig tegen den borst; ze zijn breed van slagpennen en zoo lang, dat zij nagenoeg het uiteinde van den langen staart bereiken. De lange pooten zijn maar zwak bevederd (kousen).

Kleur en teekening; deze zijn geheel bijzaak.